

	Simge Tanrıverdi
	6. Sınıf Öğrencisi Özel Madenler İrfan Ortaokulu

DİJİTAL ÇOCUKLAR

Ben 6.sınıf öğrencisi Simge, Özel İrfan ortaokulunda okuyorum. Sizlere bir çocuk öğrenci olarak teknoloji ve iletişim araçlarıyla tanışıklığımı ve günlerimin nasıl geçtiğini biraz da yorumlarımı katarak anlatmak istiyorum.

İletişim araçlarını ilk tanımam çok geç olmadı, sadece doğmadan önce tanıdım. Benim için milattan önce yani. Ben doğmadan annem tanıştırdı. Cep telefonundan açtığı ninni ve masallar dinletirdi bana . Doğduktan sonra da aradım hep o sesleri. Bulmam da zor olmadı. O günden başladı tanışıklığım. Tabi cep telefonuyla başlayan arkadaş ve yakınlığım doğduktan sonra güçlenerek devam etti. Hatta uyumadığım zamanlarda anneme dokunarak değil annemin bir mama gibi uzatarak bana verdiği cep telefonuna dokunarak susmuşum. Artık ne zaman ağlasam dokunmatik bir telefon arar olmuşum. Eski telefonlarla susmuyormuşum zaten. Ben doğduktan sonra teyzemle de ilk tanışmamız telefonla olmuş. Teyzeme ilk olarak “agu” diye telefonda seslenmişim.

Derken bebeklikten gelen alışkanlıkla işi büyüttüm ve bilgisayarla tanıştım. Bilgisayar ve interneti tanıdıktan sonra başka hiçbir şeyden zevk almaz oldum. Yeni eğlenmem bilgisayar olmuştu. Hem de evimizde iki tane, tableti sayarsak üç tane. Hepsini çok eğlenceli buluyorum, çünkü beni çok eğlendiriyorlardı. Saatlerce oynasam bıkmıyorum. Bıkılmaz ki internet kocaman bir dünya oyunlarda orda, arkadaşlar da. Hatta yemekler bile orda. Annemin canı yemek yapmak istemiyor. Ya da “ne yapсам ki “diye düşünürken imdadına hemen internet yetişiyor. İstiyoruz yemekleri internetten. Hemen geliveriyor. Hem de anne yapmış gibi sıcacık.

Evde pek anlaşımadığımız tek kişi var o da dedem. Aslında kendisini çok seviyorum, ama sürekli bana laf söylüyor. Benim cep telefonuyla, bilgisayarla, televizyonla olan arkadaşlığımı kıskanıyor galiba. Sürekli şu sözü tekrarlıyor: “Şimdiki çocuklar bir başka” artık ezberledim bu lafı. Ben de dedeme cevap veriyorum: “ Şimdiki çocuklar dijital dedeciğim.” Tabi dedem “dijital” kelimesini bilmiyor. Dedem bana kendi çocukluğunu ve eski çocukları anlatıyor: “Eskiden çocuklar dışarı çıkıp sokakta oynarlardı. Hatta elbiseleri , kir çamur olurdu...” Ben de kendi içimden “dedeciğim ne kadar şanssızlar değil mi!” derdim. Acaba onlar şimdi olsalar yine oynayabilirler mi? Bilmek ki!

Camlardan birbirine bağırıamazlar “haydi iniyoruz aşığıya oynamaya” diye. Çünkü camlar ses geçirmiyor. Ya da onuncu kattan inmeleri çok uzun sürer herhalde. İnseler de üzerleri de çamur olmaz zaten. Toprak yok ki dışarıda. Onlar toprak yerine süslü kaldırım taşlarını görseler kesin bayılırlar. Bir daha gitmek istemezler eski çocukluklarına. Neyse bırakalım dedemin anlattığı eski çocukları bana dönelim.

Evde yaşadığımız mutluluğumuzda da yaşıyoruz. Okulumuzda teknolojik aletler oldukça fazla. Akıllı tahtalarımız var. Öğretmenlerimiz bazen ödevleri de internetten veriyor. Fatih projesi ile tabletlerimiz de olursa tam bir “dijital çocuk” oluruz herhalde.

Okuldan sonra ise evde, izlemek için sıraya koyduğum film ve dizilerim beni bekliyor. Onları HD kalitede izliyorum. Hatta üç boyutlu, takıyorum üç boyutlu gözlüklerimi, televizyonun içinde kayboluyorum. Muhteşem bir duygu böyle film izlemek. Herkese tavsiye ederim. Yalnız bazen kumandayı kaybediyorum canım sıkılıyor o an. Her defasında kalkıp kanal değiştirmek sinir ediyor insanı. Size mutlu bir haberim var. Artık kumanda olmasa da yattığımız yerden kanal değiştirebileceğiz. Bir iletişim fuarında gördüm. Uzaktan yattığımız yerden elimizi sağa, ya da sola doğru çevirdiğimizde kanal da değişiyor. Müthiş bir buluş tebrik ediyorum bulanı. Demek ki bizim televizyonu değiştirmenin de vakti gelmiş. Babişim kıyamaz bana ne istesem hemen alır. Çok kıyımsız kendisi. O yüzden babamı çok seviyorum. Akşam yatarken bile beni kırmaz ve anneme kızar benim için: “Bırak çocuğu izlesin filmini, zorla mı yatacaksın” diye. Annem ise öyle düşünmüyor, daha kuralcı. Hatta televizyon uyarılarını dahi dikkate alıyor. Akşam tam dizi izlerken uyarı çıkıyor “haydi çocuklar uykuya, bu kadar televizyon yeter”. İşte o zaman başlıyor bizim yatak kavgamız. Annem “hadi bakalım televizyon bile uyarıyor seni yarın okula gideceksin erken kalkman lazım” diyor. Ben dirensem de kazanan annem oluyor.

Böyle geçiyor evdeki ve okuldaki günümüz. Cep telefonu, bilgisayar, televizyon, oyunlar derken hemen yatma saatimiz geliyor. Bir de öğretmenlerimiz kitap okumamızı istiyor. Az da değil. Günlük otuz sayfa! Ne yani dijital çocuk olduk diye hiç dinlenmeyecek miyiz?

Büyüklerimizin sözünü tekrar hatırlarsak “şimdiki çocuklar bir başka, ne ders çalışıyorlar ne kitap okuyorlar işleri güçleri bilgisayar cep telefonu, oyun...” gerçekten de biz mi başkayız, yoksa bizleri başkalaştıran sebepler mi var? Yanıt siz büyüklerin.